

v
s
c
d

Cabaret
prijzen

**Juryrapport
VSCD Cabaretprijzen
Seizoen 2025-2026**

De Neerlands Hoop 2026

David Linszen – *Striptease van de Dood*

Soms popt er een nieuwe maker op die je helemaal ontregelt. David Linszen is zo iemand. ‘Soms doe ik dingen voor jullie en soms voor mezelf’, verduidelijkt hij in zijn ijzersterke debuut. Het publiek moet inderdaad even aan hem wennen. Zijn intrigerende lichaamstaal en mimiek is bijzonder en apart: hij is constant aan het ‘dansen’ en die beweeglijke fysiek houdt hij de hele voorstelling vol. Dat getuigt van een hoog niveau vakmanschap, zeker voor een eerste voorstelling. Extra knap is hoe we deze vreemde snuiter wel geloven; hij is ondanks alles heel eigen en zichzelf. Eenmaal gewend ligt het publiek ook nog eens helemaal dubbel.

Met zijn onvoorspelbare afslagen blaast hij absurdisme nieuw leven in, verfrissend is hoe hij zijn gekke wendingen helemaal afmaakt en in zijn persoonlijke ervaringen weet te passen. Zo plaatst hij zijn overleden vader in de vorm van een duif lekker warm in het bakje van de frituurmuur. Later kruipt hij daar zelf bij om openhartige gesprekken met hem te voeren. Om die frituurmuur vorm te geven maakt hij slim gebruik van theatrale middelen – één spot op de juiste plek, subtiel, maar mooi en effectief.

Met die mengeling van intimiderende kracht en fragiele kwetsbaarheid heeft hij wat weg van meer van die ontregelende cabaretiers, zoals Wim Helsen of Gumbbah, maar Linszen vertegenwoordigt een nieuw geluid. Met hem dient zich een nieuwe generatie aan. We zijn heel benieuwd naar wat hij nog meer zal gaan maken.

Ayoub Kharkhach – *En verbied de vogels om te fluiten*

Ayoub Kharkhach brengt een tere kwetsbaarheid op het podium, die in cabaret zeldzaam is. Zijn vertelstijl is zacht en met elke gevatte opmerking lijkt hij zichzelf te verbazen. Met zijn vriendelijke verschijning dwingt hij niet je aandacht af, maar zorgt hij ervoor dat je hem je aandacht gunt.

Meer dan een gevatte cabaretier, zien we een fijnzinnige storyteller aan het werk. Rijke verhalen met details op de juiste plekken zorgen ervoor dat je zijn hele leven als een speelfilm voor je ziet. Niet zijn fijne, warme decor, maar de berg bij een zanderig dorpje in Marokko, of een vloer vol zurige rooibosthee op de kinderafdeling oncologie blijft je na afloop bij. En hoewel we zijn hele levensverhaal voorbij hebben zien komen, zitten in zijn overvolle voorstelling aanzetten voor een heleboel vervolgdelen, want over elk thema valt meer te vertellen: vader, moeder, Marokko, zijn ziekte, maar vooral de taboe op muziek waar hij mee is grootgebracht.

Muzikaal maakt hij namelijk ontzettend veel indruk. Daarin schittert de kleinkunstbelofte van deze zelfbenoemde ‘Marokkaanse Nachtegaal’. Zingt hij, dan kost naar hem luisteren geen enkele inspanning. In het prachtige ‘Handen van goud’ komen al zijn talenten samen.

Wie nagaat dat hij muziek pas later heeft ontdekt, hoe jong hij is en dat hij een autodidact is, kan niet anders dan uitkijken naar alle mooie muziek die nog zal volgen.

Isabelle Kafando – *Rof Daaimund*

Isabelle Kafando kennen we van het sprankelende noob, maar nu ze solo verder gaat, grijpt ze haar kans om meer van zichzelf te laten zien. Wat een multitalent: ze zingt fantastisch, ownt haar eigen podium en kruipt in het lijf van uiteenlopende unieke karakters. Ze spreekt de taal van nu, haar hele lijf een kunstobject, en ze schiet zonder pardon iemand van de oudere generatie neer, met bloed. Veel bloed. Maak plaats voor Isabelle Kafando, want hier is ze en ze gaat niet meer weg.

We zien een therapie sessie in haar hoofd, die ze zonder rustpunt onze kant op smijt. Omarmt ze de irritante, tekortschietende mens, of maakt ze hem belachelijk? Neem het pareltje van een ongrappige stand-upper, die zijn seksistische grappen aangereikt heeft gekregen door zijn vriendin. Of de kleinzielige vriendin, die een vriendschap beëindigt door een misverstand over crispy chili olie. Juist dat het een beetje allebei is, maakt haar personages zo interessant.

Isabelle Kafando laat niet alleen het bloed van een vorige generatie tussen haar tenen door de zee in stromen, ze plaatst zich ook in een lijn van cabaretières die zich de mond niet meer laat snoeren. Een geheel eigen krachtige stem die zich niet meer wenst te verhouden tot wat 'gewenst vrouwelijk gedrag' is en met een overdonderende in-your-face performance je alle hoeken van het theater laat zien.

De Neerlands Hoop 2026 wordt toegekend aan David Linszen voor zijn voorstelling *Striptease van de Dood*.

De Poelifinario in de categorie Kleinkunst

***Brabo Leone* - Sarah Janneh / muzikale leiding Jan van Eerd**

Overdonderend. Dat is Sarah Janneh. In panterprint gestoken, voorzien van een gouden strot en een unapologetic diva-attitude trakteert ze haar publiek op een persoonlijke zoektocht naar wie haar raadselachtige vader was. Ze pakt je in, grijpt je stevig vast en laat niet los tot je al lang en breed thuis bent aangekomen.

Rouw, gekwetstheid en diepe liefde strijden voortdurend met elkaar in dit spannende programma, dat steeds persoonlijker wordt en je gaandeweg volledig naar binnen zuigt. Ondanks dat ze een volkomen persoonlijk verhaal vertelt, valt er veel te herkennen. Ze schetst het zo levendig dat je helemaal met haar mee bent, vooral vanaf het punt dat ze na haar ontzettend Brabantse opvoeding toch maar de reis naar haar vaders familie in Sierra Leone maakt. Zo dichtbij mag je komen, dat je haar pijn, angst en verdriet kunt aanraken. Even makkelijk lach je met haar mee.

Janneh liet uiteenlopende Nederlandse tekstschrijvers de rake liedteksten bij haar verhaal schrijven. De afwisselende stijlen en invalshoeken zorgen ervoor dat elke voordracht een verrassing is. Even afwisselend zijn de muzikale stijlen, waar ze ook verschillende componisten bij betrok. Haar uitstekende band kan er goed mee uit de voeten. Gesteund door musicalmakers, (muziek)theaterproducenten en liedschrijvers doorbreekt ze de hokjes van elke theaterdiscipline. Toch blijft het allemaal bij haar passen. Wat een onwaarschijnlijk getalenteerde chansonnière is Janneh.

***Rekhalzen* - Yentl en de Boer**

Wat zijn Yentl en de Boer toch buitengewoon goed. Dat alles ze momenteel meezit, zou bij elk ander tot een gebrek aan inspiratie kunnen leiden, maar Christine de Boer en Yentl Schieman draaien er hun hand niet voor om. De kern van de levensfase waar ze in zitten, weten ze ten volle te beseffen, mooi samengevat in het zinnetje: 'tot hier heb ik gedroomd'. Vanaf hier kan het toch alleen maar minder worden?

In een perfecte balans tussen grappig en diepzinniger nemen ze je met veel zelfrelativering mee in de realiteit van een kleinkunstduo met 'altijd kwaliteit'. *Rekhalzen* bevat geen woord te veel en houdt de focus op de essentie: ze zitten in het gelukkige, rustige middenstuk van het leven. Maar ook daarin bestaan onzekere momenten en ontroerende realisaties, met bijvoorbeeld een lief lied over een geliefde die in de nacht een mug staat te vangen in de slaapkamer.

Weg zijn de sketchachtige tussenstukjes, alles loopt strak door. Hun kenmerkende humor krijgt alsnog ruim baan in gekke liedjes over beren op de weg, beloofde cadeautjes die je nooit hebt gehad en de bizarre ervaring van een man toezingen aan zijn sterfbed. Slechts twee muzikanten, Charly Zastrau en David Gram, zijn genoeg om ze de vrijheid te geven voor heerlijke choreografietjes, waarmee ze hun liederen het podium af knallen, en die ervoor zorgen dat de voorstelling nergens aan vaart

inboet. Waarom zou het niet nog beter dan dit kunnen worden voor Yentl en de Boer? Wij vonden voorganger *Modderkruipers* al prachtig, maar ze bewijzen met *Rekhalzen* dat ze blijven groeien.

De Bingo Show - Maartje & Kine

Deze vrolijke muzikale vrouwen draaien al wat jaartjes mee in de rafelranden van de kleinkunst. Hun eigenwijze voorstellingen zijn campy, origineel, entertainend en ontzettend muzikaal. Met *De Bingo Show* brengen ze hun unieke combinatie van cringe en kleinkunst op een heel nieuw niveau.

Hun over de top hysterische bingo is voorzien van showtune, showletters en showglitter en knalroze: van de potloden, tot de bingokaarten en instrumenten. Eén grote, gezellige afleidingsmanoeuvre van waar ze het eigenlijk over willen hebben, namelijk de loterij die het leven is. Sommige mensen zit alles mee, andere zit alles tegen. Om dat aan te tonen mag in hun bingo één gelukkige bezoeker de ene prijs na de andere ophalen. De 2,7% Iers bloed van Kine Håndlykken zorgt bovendien voor rake grappen en leuke muziek en de deflecterende grappenmaakster Maartje de Boer krijgt na jaren eindelijk een spiegel voorgehouden door haar veel geridiculiseerde vriendin.

Muzikaal hebben ze grote stappen gemaakt. Waar veel kleinkunstenaars met een band op pad gaan, kunnen deze twee multi-instrumentalisten het wel af met zijn tweetjes. Ze maken ruimte voor instrumentale intermezzo's om bij te komen van het bingo-geweld (een fijne versie van Danse Macabre), maar laten vooral meer dan ooit zien zowel grappige als ontroerende kleinkunsthederen te kunnen schrijven. Met name als Håndlykken de ruimte neemt om te zingen over de suïcidale tante naar wie ze is vernoemd of over haar vader met Alzheimer voelt dat als een nieuwe, persoonlijke stap voor het vaak zo luchtige tweetal.

De Poelifinario in de categorie Kleinkunst voor seizoen 25-26 wordt toegekend aan *Rekhalzen* van Yentl en de Boer.

De Poelifinario in de categorie Entertainment

***Rüdsichtslos* - Ruud Smulders**

Wat ontpopt comedian Ruud Smulders zich snel tot een van de interessantste makers in het cabaretveld. Na de spannende vorm van Rudiversum, waarin hij snel schakelde tussen risicoloze humor en een bloedserieus verhaal, heeft hij weer goed nagedacht over hoe vorm en inhoud elkaar kunnen versterken. De stand-upvorm, waarin verschillende korte blokken comedy achter elkaar worden gezet, gebruikt hij om zijn perspectief op de omgeving steeds gelaagder te maken.

Het heeft allemaal te maken met zijn nieuwe ontdekking: dat wandelen fijn is en dat je als je elke dag dezelfde wandeling maakt, toch elke dag weer andere dingen opvallen. Zo neemt hij ook drie keer dezelfde inspiratiebronnen onder de loep vanuit een andere geestesgesteldheid. Om te beginnen zien we een man wanhopig strijden om zijn vrouw stiekem zwanger te krijgen – een onmogelijke taak, aangezien zij dat echt niet wordt, als ze dat niet wil. Bewust begint hij daar plat en grof, pelt en pelt daarna net zo lang tot zijn boosheid en onredelijkheid langzaamaan verklaard raken. Fantastisch zijn de laatste twintig minuten, waarin alle onduidelijkheden worden beantwoord. We herkennen hierin de hand van uitstekende regisseur Laurens Krispijn.

Van begin tot eind kan publiek meepuzzelen met de zinsneden en verhaallijnen die terugkomen. Ondertussen toont Smulders aan dat over dezelfde uitstapjes heel verschillende, creatieve grappige verhalen zijn te verzinnen. Zo zien we – heel verfrissend – een mannelijke cabaretier de noodzaak tot platheid succesvol ter discussie stellen.

***Lemming* - Merijn Scholten**

In *Lemming* richt Merijn Scholten zich tot de kudde, de schapen, het groepsdier dat in elk mens zit en vraagt hen kritisch na te denken over het soort herder dat zij willen volgen. Dat lijkt rechtstreeks geïnspireerd door onze digitale samenleving, waarin ‘volgen’ een kwestie is van een knopje aanklikken, en waar Scholten zelf ook een aanzienlijke following op heeft. Interessant om voor dat publiek dan juist dit programma te maken.

Goed verpakt in ogenschijnlijk puur komische scènes pakt hij een aantal hete hangijzers aan, zoals de impact van social media op onze creativiteit, onze mening over filosoof Francis Fukuyama en de individualiserende samenleving. Het lijkt hem geen enkele moeite te kosten om een interessant personage neer te zetten dat exemplarisch is voor onze maatschappij, zoals de ‘strijder’ die allerlei griezelig online gedachtegoed lukraak door elkaar haalt en er ondertussen veel ruzie over maakt met zijn naasten. Ook met het heerlijk uitgespeelde WK-lanterfantent of de verbrabantsing van Vincent van Gogh weet hij de vinger op de zere plek te leggen.

Dit alles speelt zich af in een uitermate ingenieus decor, op een hoog tempo en met veel afwisseling. Hoogtepunt is een scene die juist niet grappig is. Een man vraagt zich af of ze de voetbalkantine wel hadden moeten laten uitbaten door een externe partij, aangezien het de saamhorigheid op de club geen goed doet. Zo levert Scholten met *Lemming* een veelzijdig programma af, dat even entertaining als gelaagd is.

***Grip* - Rayen Panday**

Humoristisch veelzijdig als hij is, verstaat Rayen Panday inmiddels wel de kunst om grappen te maken voor jong en oud, schuddebuikers en doordenkers, mensen mét en zonder migratieachtergrond. Panday is oprecht leuk, voor iedereen. Desondanks maakt hij elke voorstelling nieuwe stappen en met *Grip* een hele grote.

Aan de piano horen we het als hij een paar van zijn beste liedjes tot nu toe speelt, met als uitschieter een cabaretse ode aan oer-Nederlandse dingen, die steeds venijniger wordt. Op het podium zien we het in hoe hij in zijn voorstelling toewerkt naar een spannende, goed onderbouwde, woedende monoloog, die bij de hele zaal resoneert. Wie zich in de afgelopen jaren kon afvragen of deze voorkomende Zaanse *people pleaser* met zijn vlotte babbel überhaupt wel eens last had van beledigende opmerkingen vanwege zijn huidskleur, krijgt nu het teleurstellende antwoord: ja, natuurlijk.

Met als rode draad de reis van zijn Indiase grootvader die als gastarbeider naar Suriname werd gehaald, schetst Panday de achtergrond van zijn ontheemde gevoel. Knap hoe hij in deze gevoelig liggende thematiek voortdurend lucht en humor aanbrengt en zichzelf blijft: geen fingerwijzen, wel het probleem schetsen. Makkelijk kan het niet geweest zijn voor deze in en in aardige jongen om zijn kant van het verhaal te vertellen. Juist daarom is het hem zo gegund. Wat een goede, gezonde stap maakt hij met *Grip*.

De Poelifinario in de categorie Entertainment voor seizoen 25-26 wordt toegekend aan *Rüdsichtslos* van Ruud Smulders.

De Poelifinario in de categorie Engagement

***De Baas* - Lisa Ostermann**

Met *De Baas* bewijst Lisa Ostermann dat haar vorige programma geen toevalstreffer was. Haar aantrekkelijke en geheel persoonlijke stijl bevat een onweerstaanbare combinatie van pure openhartigheid en heerlijk onzinnige gekkigheid. Zo uiteenlopend is haar programma: we zien haar een musical spelen, genieten van een ontzettend grappig vakantieverhaal, maar horen ook oprechte monologen in Guus Vleugelachtige liedvorm.

Ze biedt in die mooie nummers goudeerlijke inkijkjes in het gezin waar ze vandaan komt, haar verdriet om haar veranderde vader en de angsten die met vroeg gescheiden ouders gepaard gaan. Toch ligt de rode draad er niet heel dik bovenop, waardoor je bij het slot pas tot het besef komt dat ze al die tijd wel degelijk een persoonlijke vraag aan het beantwoorden was.

Haar grotere budget heeft ze ingezet voor muzikale versterking van haar technicus Teije Bartstra in de vorm van gitarist Luuk Janssen. Slim is ook die spectaculaire showtrap waar ze door haar hoogtevrees eigenlijk niet op durft te klimmen: een sprekende metafoor voor de angsten die niet ineens zijn opgelost door haar plotselinge sterrenstatus. Alsof ze een eigen succesformule aan het ontwikkelen is, trekt ze weer publiek het podium op, dat zonder al te veel aanwijzingen weet wat het moet doen, heel organisch en ongedwongen. Weer bewaart ze een verpletterend lied voor het eind. Door zichzelf centraal te zetten zet ze een voor velen herkenbaar streven centraal: zacht te blijven, vooral als je bang bent.

***In Stukken* - Louise Korthals**

Wat is het lekker dat Louise Korthals terug is op het cabaretpodium. En wat een hartstochtelijke, eigen draai heeft ze gegeven aan de jaren dat we haar niet hebben gezien. Het moederschap heeft haar opgeslokt: ze schetst haar leven de afgelopen jaren als een rotonde waar ze gekmakende rondjes op bleef lopen, voortdurend onderbroken door haar kinderen en haar moeder, waarvoor ze steeds weer oneindig liefdevol geduld moest opbrengen/veinzen.

In deze denderende voorstelling zien we haar een vorm van perfectie nastreven. Perfect lichaam, perfecte moeder, perfecte geliefde: dat beeld dat een manosphere-aanhanger van de ideale vrouw heeft, leeft ook in haar. En alleen Louise Korthals kan van daaruit de stap maken naar de realisatie dat zij zelf haar eigen kleine realiteit als moeder met hele jonge kinderen heeft opgezocht, maar dat dat niet voor alle vrouwen in de wereld geldt. Dat zij namens alle vastgelopen moeders kan spreken.

Naast dat we een buitengewone performer aan het werk zien, horen we ook hele knap gemaakte, betekenisvolle liedjes die het goed luisteren meer dan waard zijn. Soepeltjes begeleid door zwoele saxofoon- en pianoriedels van Floris van der Vlugt en

Jochem Braat is het genieten van dit heerlijk volledig gecomponeerde muzikale kunstwerk.

Integratieplan 2 – Alles is perspectief - Saman Amini

Bij Saman Amini voel je zijn noodzaak om op het podium te staan en dat maakt dat je zijn hele programma op het puntje van je stoel zit. In zijn zorgvuldig onderbouwde pleidooi adresseert hij het gepolariseerde debat over vluchtelingen niet vanuit zijn eigen bubbel, maar juist door het gesprek aan te gaan met personages uit zowel links-idealistische als rechts-extremistische hoek.

Hij beschrijft Nederland als een terrarium vol rode en zwarte mieren, die vreedzaam samenleefden, tot iemand het terrarium ging schudden. Nu vechten de rode en zwarte mieren elkaar de tent uit. In zijn zoektocht naar wie of wat ons terrarium schudt, toont hij zich ontroerend begaan met de staat van Nederland.

Empathisch bekijkt hij ieders verhaal, ontwijkt elk zwart-witdenken en slaagt er ook nog in om met een even hoopgevend als ontroerend perspectief af te sluiten.

Met pianist Martin Verheesen op de toetsen heeft Amini, meer nog dan in de uitstekende voorganger *Saman Amini's Integratieplan*, de handen vrij om zich een echte cabaretier te tonen, die vlotte gesprekken voert met de zaal, politici komisch behandelt en de maatschappij een confronterende spiegel voorhoudt. Als oud-AZC-bewoner Saman Amini met zachtheid naar dit gepolariseerde vraagstuk kan kijken, is het dan niet eens tijd dat meer Nederlanders dat doen?

De Poelifinario in de categorie Engagement voor seizoen 25-26 wordt toegekend aan *De Baas* van Lisa Ostermann.

De VSCD Cabaretjury 2025-2026 bestaat uit:

Cyanne Moe-Tjon (voorzitter) – artistiek leider Theaters Diligentia en PePijn | **Rosalie Fleuren** - recensent Theaterkrant en Trouw | **Luuk Adema** - programmeur Stadsschouwburg Utrecht | **Cherany Emck** - programmeur Flint Theater & Congressen | **Henk Talma** - programmeur Leidse Schouwburg en Stadsgehoorzaal | **Evert de Vries** - regisseur en oprichter Amsterdams Kleinkunst Festival | **Anneke Jansen** - programmeur SPOT Groningen

